

μετὰ τὴν γυμναστικὴν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία, καθόσον τὴν ἐκ τῆς κοπώσεως προερχοῦσαν ἐλάττωσιν τῶν παλμῶν τῆς καρδίας καὶ πάλιν εἰς τὴν φυσιολογικὴν αὐτῆς θέσιν ἐπαναφέρει.

Οὗτοι ἐν συνόλῳ οἱ διὰ τὴν γυμναστικὴν ὑγιεινοὶ κανόνες. Εὐκόλως δ' ἐννοεῖται ὅτι κατάχρησις ἢ ἀνεπαρκὴς χρῆσις τῶν ἀνω μνημονευθέντων κανόνων τὰς ἀναγκαίας αὐτῆς συνεπειάς ἐπὶ τοῦ ὁργανισμοῦ ἐπιφέρει.

Ἡ γυμναστικὴ πλήρους ὄντος τοῦ στομάχου γινόμενη δύναται νὰ ἐπιφέρει πρὸ πάντων δυσπερίαν καὶ τὰ ἐκ ταύτης προκύπτοντα ἀποτελέσματα ἰσχνότητα τοῦ σώματος, ὡς μὴ ἀρκούντως τρεφομένου. Ἡ ἐξακολούθησις τῆς γυμναστικῆς μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἤδη κόπωσιν, ἀρχειρεῖ ἐκ τῶν δυνάμεων τοῦ σώματος πλείω ἢ ὅσον δύναται τις διὰ τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῆς τροφῆς νὰ προσκτήσῃται. Τούναντίον δὲ τὸ σῶμα ὑπερτροφεῖ καὶ λιπαρὸν καθίσταται, ὅταν ἡ γυμναστικὴ γίνεται ἀνεπαρκῶς. Ὁ περιορισμὸς τῆς γυμναστικῆς ἀσκήσεως ἐπὶ ἐνὸς καὶ μόνου συστήματος τῶν μυῶν βλάπτει καὶ παρεμποδίζει τὴν ἀνάλογον ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος, διὰ δὲ τῆς ἀνεπαρκούς τροφῆς ἀδυνατεῖ τὸ σῶμα, ἐνῶ διὰ τῆς ὑπερμέτρου λιπαρὸν καὶ μαλθακὸν καθίσταται.

Τὴν ὠφέλειαν τῆς γυμναστικῆς ὑπὸ τοὺς ἀνω δριμύντας ὑγιεινοὺς κανόνας ἀρκούντως ἤδη καταδείξας, πέποιθα ὅτι οἱ δυνάμενοι θέλουσι κατακλύγει εἰς τὴν βοήθειαν τῆς ὠφελιμωτάτης ταύτης τέχνης καὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς καρποὺς, δηλαδὴ τὴν ὑγίαν καὶ τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματος ὡς δῶρα ἀειθαλῆ ἐκ ταύτης ἀποκομίσωσιν.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ.

ΤΟ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΝ. — Οἱ ἀκούσαντες λειτουργοῦν τὸ ὄργανον τοῦτο ἠδυνήθησαν κάλλιστα νὰ κατίδωσι πῶς ἡ ἀντήχησις τῶν διὰ τοῦ ὁργάνου τούτου δεδομένων ἤχων ἦτο ἄνισος. Ἐνῶ τινες τῶν ἤχων τούτων παράγονται μετὰ μεγίστης εὐκρινείας, ἄλλοι διαβιβάζονται τοσοῦτον ὑποκώφως καὶ συγκεχυμένως ὥστε μόλις καταληπτοὶ ἀποδιδόνουσιν. Τοῦτο συμβαίνει ἰδίᾳ ἐν τῷ συμφώνῳ s καὶ ἐν μέρει ἐν τῷ φωνήεντι i, ὡς αἰεὶ τοῦλάχιστον εὐρίσκεται μετὰ τοῦ s. Λέξεις ἐν αἷς τὰ δύο ταῦτα στοιχεῖα συνημμένα τυγχάνουσιν, ὡς Mississipes, συγχύζονται καθ' ὅλῃ κληρίαν, ὥστε μόλις ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ ἐννοήσῃ τις αὐτὰς δύναται. Τούναντίον τὸ αὐτὸ φωνῆεν a, ἀκούεται εὐκρινῶς ἐν λέξεσιν ἄνευ s, ὡς patrie. Τὰ βαρύφθογγα σύμφωνα l καὶ r διαβιβάζονται μεθ' ἱκανῆς εὐκρινείας, αἱ δ' ἐκ τούτων ἀποτελούμεναι λέξεις κατανοοῦνται πληρέστατα.

Οὕτω τὰ ὅρια τῆς φωνογραφικῆς γλώσσης εἶναι ἀρκούντως περιορισμένα· ταχέως ἀκούονται λέξεις μόλις ἀπαγγελλόμεναι, ἀλλ' ἄρκει πρὸς τοῦτο νὰ λεχθῶσιν ἐν τῷ ὁργάνῳ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἀποδεικνύει δυσχερέστερον ἔτι εἰάν δὲν ὑπάρχωσιν ἐν τῷ νοί. Ἐν κεφαλαίῳ ὁ τόνος τοῦ ἤχου διαβιβάζεται λίαν ἀτελῶς.

Ἐν δὲ τῇ μουσικῇ, ὑπάρχει ἕτερον πρόσκομμα. Γνωστὸν ὅτι τὸ ὄψος τοῦ τόνου ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ

ἀριθμοῦ τῶν ἐν δευτερολέπτῳ δονήσεων. Ἐάν λοιπὸν ἐν δεδομένῳ χρόνῳ ἡ εἰς τὸ φωνόγραφον ἐφαρμοζομένη κίνησις εἶναι ταχύτερα ἢ βραδυτέρα τοῦ τονισμοῦ τοῦ ἀρχικοῦ μελωδήματος, καὶ ὁ τόνος εἶναι ὑψηλότερος ἢ ἀσθενέστερος· τὸ φωνόγραφον ἄρα ἄδει ἐσφαλμένως. Προλογικὸς ἐπομένως μηχανισμὸς εἶναι ὁ πρῶτιστος ὅρος μουσικοῦ φωνογράφου πρὸς ἀκοὴν τῆς μουσικῆς αὐτοῦ. Ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη προσοχῆς πρὸς διηλεκτὴ διατήρησιν τῶν ἤχων τῆς φωνῆς ἀειδοῦ τοῦ συρμοῦ.

Πράγματι οἱ μοναδικοὶ ἤχοι μεταβιβάζονται ἀρκούντως καλῶς. Ἀλλ' ὁ τόνος τοῦ ἤχου πολλῶ ὀλιγώτερον ἰσχυρὸς ἔστιν ἢ ὁ πρῶτος ἀπαγγελλθείς. Αἱ μεθ' ὅλης τῆς τῶν πνευμόνων ἰσχύος ἐκφερόμεναι φράσεις ὁμοιάζουσι πρὸς τὴν φωνὴν βραγχνῶδους.

Τὸ φωνόγραφον δύναται ἄραγε νὰ μεταβιβάσῃ μακροὺς λόγους; Οἱ θαυμασταὶ καὶ θιασῶται τούτου θεωροῦσι τὸ πρᾶγμα δυνατόν ἐν τῷ μέλλοντι. Αἱ μεταλλικαὶ πλάκες, ἔχουσαι ἐπιφάνειαν 150—300 χιλιαμέτρων, δύναται νὰ περιλάβωσι 200 συλλαβὰς τοῦθ' ὅπερ ἄρκει ἄχρι τοῦ νῦν εἰς μεμονωμένας φράσεις.

Ἀλλ', ὡς εὐρωπαϊκὴ τις ἐφημερὶς λέγει, μέγα ὑπάρχει χάσμα μέχρι τοῦ δυνατοῦ τῆς χαράξεως τεσσαρακοντακισχιλίων λέξεων ἐπὶ φύλλων πεπιεσμένου κασιτέρου, ἅπερ ἠδύναντο οὕτω νὰ περιλάβωσι τὴν ὅλην βιβλίον, ὅπερ ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ οὐδεμίαν θὰ εἶχεν ἀνάγκην νὰ γράψῃ, πολλῶν δὲ μᾶλλον νὰ ἐκτυπώσῃ, θὰ ἤρχετο δὲ μόνον ὁμιλῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ φωνογράφου. Τοῦτο θὰ ἐδημιούργει εἰς τὴν τυπογραφίαν καὶ τοὺς βιβλιοπώλας ὅλως καινοφανῆ ἐν τῷ μέλλοντι κατάστασιν, καὶ θὰ ἐπανῆγεν εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀσσυρίων καὶ Βαβυλωνίων, ὅτε τὰ ἐθνικὰ χρονικά ἐχαράσσοντο ἐπὶ ὀπτῶν πλίνθων, ἐπισωρευομένων ἐντὸς ἀποθηκῶν, αἵτινες ὡς βιβλιοθήκαι ἐχρησίμευον.

Ἐν πάτῃ περιπτώσει ἡ τελευταία αὕτη ἐπινόησις εἶναι ὄνειρον φιλαρέσκου φαντασίας. Διατείνονται μάλιστα ὅτι διὰ τοῦ συστήματος, "Ἐδισον, οὐδεμία ἀνάγκη γραφῆς τῶν λέξεων, ἀπλῆ δὲ μόνον ἀπαγγελία τούτων ἐν τῷ φωνογράφῳ ἄρκει· ὁ ἤχος θὰ χαράσσεται ἐν ἐνὶ τῶν φύλλων τοῦ ῥηθέντος πεπιεσμένου κασιτέρου, τὸ δὲ φύλλον τοῦτο εἰς ἄκρον λεπτότατον θὰ ἐσωκλείηται ἐντὸς φακέλλου, ὡς εἰς τὰς συνήθεις ἐπιστολάς, καὶ διὰ τοῦ φωνογράφου θὰ λαμβάνωμεν γραφὴν οὐχὶ ψυχρὰν καὶ ἀψυχον, ἀλλὰ θὰ ἀκούωμεν αὐτὸν τοῦτον τὸν ἤχον τῆς φωνῆς τοῦ λαλοῦντος. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο θὰ ἔρχη τὸ πρῶτον νὰ ἐξευρεθῇ μέσον πρὸς εὐχερῆ ἐκανάθεσιν τῶν μεταλλικῶν πλακῶν, ἀποσυρθεῖσιν ἅπασι ἀπὸ τοῦ ὁργάνου.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος αἱ θαυμάσιαι αὗται ἐπινότητες φαίνονται ὅτι μέλλουσι νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὴν κατασκευὴν λαλοῦσῶν πλαγγῶνων, ἴσως δὲ καὶ ὠρολογίων, ἅπερ δὲν θὰ ἐσήμενον πλέον τὰς ὥρας, ἀλλὰ θὰ ἀνήγγελλον καὶ θὰ ἐδείκνυν ὑψηλοφώνως αὐτάς.

Ὁ ὑπεύθυνος Ε. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.